

Δύο προσφιλεστάτων υπάρξεων και ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων μορφῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, τοῦ Γεωργίου Παράσχου και Θεοδώρου Ὀρφανίδου ἐκλαυσε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸν θάνατον τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Τὴν εὐγενῆ μνήμην ἀμφοτέρων τιμῶσα ἡ «Ποικίλη Στοὰ» και ἐγκάρδιον σπένδουσα δάκρυ ἐπὶ τοῦ ἐτι νωποῦ αὐτῶν τάφου, δημοσιεῖει τὰς εἰκόνας αὐτῶν, ἰδιαιτέρως διαλαμβάνουσα τὰ τοῦ βίου των ἐν τῷ παρόντι τόμῳ, οὕτω ἐλάχιστα ἐπιτελοῦσα μνημόσυνα, ἄξια τῆς ὡραίας ψυχῆς των και τῆς ποιητικωτάτης καρδίας των.

Ἡ εὐγενῆς Οἰκογένεια τοῦ ἀειμνήστου Θεοδώρου Ὀρφανίδου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου ἡ ἡμετέρα πατρὶς ἀπώλεσεν ἐναυτῷ συμπαθεστάτην ἐπιστημονικὴν ἐξοχότητα, κατὰ προτίμησιν ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἰδίαν ἡμῶν παράκλησιν, ἐπεμψεν ἡμῖν εἰς στολισμὸν ἀνεκτίμητον τοῦ παρόντος τόμου τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», τὰ κάτωθι δημοσιευόμενα δύο ἔξοχα πλήρη ἄσματα, ἐκ τοῦ εὐρεθέντος χειρογράφου τοῦ ἀνδρός, περιφήμου ἀνεκδότου ἠρωϊκοκωμικοῦ ποιήματος ὁ ΙΩΤΑΣ. Ἡ δημοσίευσίς αὕτη, ἣν ὀφείλομεν εἰς τὴν εὐγενῆ ἐκτίμησιν τῆς προσφιλοῦς οἰκογενείας τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρός πρὸς τὸ ἡμέτερον ἔργον, πεποίθαμεν, ὅτι θὰ τύχη τῆς διακεκριμένης ἐκτιμήσεως και ἀναγνώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Α΄.

ΤΟΥ

ΒΡΑΚΙΒΕΛΑΔΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΗΡΩΙΚΟΚΩΜΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Ο ΙΩΤΑΣ

(Συζυγία κατ' ἐντολήν με ἀλλαγὴν νύμφης χάριν κληρονομίας).

Ἄνοιγω πρῶτος τὸν χορὸν ἀφοῦ τὸ ἀπαιτῆτε·

Ὁ ἄνθρωπος ζῆ ἐπὶ γῆς διὰ νὰ τυραννῆται.

Κι' ἂν τὰς ὀλίγας τέρψεις του πρὸς τὰ δεινὰ σταθμίσῃ,
ὡς ἄμμον κόκκου πρὸς βουνὸν θὰ τὰς παραλληλίσῃ.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς παρέθηκεν εἰς τὴν ψυχὴν ἀσπίδα

Τὴν σῶτῆρα ὑπομονὴν καὶ τὴν χρυσὴν ἐλπίδα
 Καὶ δι' αὐτῶν σωζόμεθα ἐν φαύλῳ ναυαγίῳ,
 Ὡσεὶ ἐπερειδόμενοι ἐπὶ ἀγκύρας δύο.
 Ἐγὼ δὲ ἔπαθον πολλὰ ἐκ παιδικῶν μου χρόνων,
 Ἄλλὰ τὰ ὅσα λέγονται θὰ σᾶς ἐκθέσω μόνον.

Πατέρα εἶχον ἀγαθὸν Ἀργεῖον τὴν πατρίδα
 Θαρρῶ δ' ὅτι τὸν ἥλιον εἰς Ἄργος κ' ἐγὼ εἶδα:
 Τὸ ἔργον ῥάπτῃν μ' ἄφησε δ' ἐν ὥρᾳ τοῦ θανάτου
 Χωλὴν ψαλίδα, καὶ τ' ἀπλᾶ ὀμματουάλιά του.
 Ἡ μήτηρ μου δ' εἶχ' ἀδελφὸν ἐν Δημητράνῃ ζῶντα,
 Ἄφ' ὅπου καὶ κατήγετο, καλόγηρον σφριγῶντα
 Παχὺν καὶ βαθυγένειον, καὶ μὲ ὀφοῦς δασείας,
 Ἄλλ' ὅστις ἐφημιζέτο πηγὴ πάσης σοφίας,
 Καὶ πάσης ἄλλης γνώσεως· μὲ ἔπεμψε δ' εἰς τοῦτον
 Ὅπως καλῆς ἀνατροφῆς τὸν θεῖον λάβω πλουτόν,
 Καθόσον ἡ πτωχὴ γυνὴ καὶ μέσων ἔστερεῖτο,
 Κ' ὑπὲρ τῆς φήμης ἀλαζῶν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἤτο.

Ἡξεύρετε τί θὰ εἰπῆ σοφία καλογήρου;
 Ἡξεύρετε τί θὰ εἰπῆ συγγένεια σατύρου;
 Τὰ κῶλα ἐρωτήσατε καὶ τὴν πτωχὴν μου πλάτῃν
 Κι' ἀπάντησιν θὰ λάβητε σαφῆ κι' ἀψευδестаτήν.
 Τρὶς τῆς ἡμέρας τὸ σκυλλὶ μ' ἐρράβδιζεν ἀλύπως
 Κι' ἀντήχει τοῦ βουνεύρου του ὡς ἐπ' ἀσχοῦ ὁ κτύπος
 Ὡς ἐπ' ἀσχοῦ, πολλάκις δὲ μ' ἐλάκτιζ' ἐπωδύνως
 Ὡσὰν νὰ ἤμην, μᾶλλον δὲ ὡσὰν νὰ ἦτο κτήνος.
 Καθ' ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὰ γράμματα, ἐκεῖνα
 Τὰ φόρτωσα ἴσθον πετεινὸ διότι μὲ σωλῆνα
 Τὰ ἔχον' εἰς τὴν κεφαλὴν ἀπλῶς ἐκ τοῦ ὠτίου
 Διὰ τῆς χάριτος ἐνὸς θαυματουργοῦ βιβλίου.
 Ἡ τῆς Ἐκάβης δ' ἦν αὐτὸ ἀρχαία τραγωδία
 Ἡτις ἂν ἔγινε κλαυθμῶν τοῖς Ἑλλησιν αἰτία
 Οὐχ ἤττον ἐπροξένησεν ὀλοφυρμούς καὶ θρήνους
 Εἰς νέους συλλαβίζοντας τοὺς γρίφους τῆς ἐκεῖνους.
 Τὸν ὅστις ἀναγνώσεως ἤθελ' ἀρχὰς νὰ λάβῃ
 Μὲ βούνευρον ἀνέμενεν ἡ θαυμαστὴ Ἐκάβη.

'Αλλ' εἶχ' ὁ καλὸς θεὸς μου καὶ πλεονέκτημά τι
 Πολύτιμον κ' ἐπίφθονον! πᾶσα ὠραιότατη
 Χήρα καὶ κόρη καὶ γυνὴ μετ' ἀρετῆς εὐπίστω
 Φιλτάτη ἐκηρύττετο καὶ πρώτη συγγενῆς του·
 Καὶ ὅσαι δὲν ἐλέγοντο τοιαῦται, ἄρον ἄρον
 'Εκεῖναι τὸν ὀνόμαζον προστάτην καὶ κουμπάρον!...
 Διὸ καὶ παντὸς θήλεος ἦν γνώριμος καὶ φίλος
 Πολλῶν δὲ οἰκογενειῶν ἐδραΐωμα καὶ στύλος.
 'Οπότε δὲ τὰ τέκνα τῶν πλησίον του ἐκάλει
 Μὲ τρόπον ὅπως πρὸς αὐτὰ φιλόστοργον ἐλάλει
 Διάφορον, ὡς καθαρῶς τὸ εἶχον καταλάβει
 'Αφ' ὅτι τὸν ἐνέπνεε καὶ βούνευρον κ' 'Εκάβη.
 Μετὰ τρεῖς χρόνους ἔμαθον πρὸς θαυμασμόν τοῦ κόσμου
 Δαπάνη τοῦ πολυπαθοῦς κ' ἀθώου δέρματός μου
 "Αρβηλα Βαρδηγάβηλα τινὰ νὰ ψιττακίζω
 Χωρὶς κἄν λέξιν νὰ νοῶ, κ' ἤρχισα νὰ νομιζώ
 Τὸν ἑαυτὸν μου πάνσοφον, διότι δὰ καὶ ἤμην
 'Ανδρὸς πανσόφου συγγενῆς, καὶ χαίροντος τὴν φήμην
 'Οτι μὲ τὴν 'Εκάβην του ἐκίνει τοὺς ἀστέρας,
 Καθόσον εἰς τὰς σκοτεινάς ἐξήρχετο ἐσπέρας
 Εἰς περιπάτους μυστικούς· λοιπὸν μὲ ἦθος γαῦρον
 "Ελεγον μαῦρον τὸ λευκὸν καὶ ἔκλευκον τὸ μαῦρον,
 Κ' ἐφρούσκινα, καὶ ἔβλεπα τὸ ἄκρον τῆς ῥινός μου
 Κ' ἐπίστευον ὅτ' εἰς τὴν γῆν δὲν ἔζη ὁμοίός μου.

Πλὴν ἡ ἀγνώμων μου ψυχὴ περίστασιν ἐζήτει
 Τὸν θεῖον νὰ ἐκδικηθῆ· ὁπότεν δὲ ἐμβῆ τι
 Εἰς κεφαλὴν νεανικὴν ταχέως κ' ἐκτελεῖται.
 Καθόσον δεκατριετὲς μειράκιον μιμεῖται
 Τὸν πίθηκον καὶ διάβολον ὡς ἄλλος ἀδελφός του·
 'Εξ ἄλλου δ' ἐπεθύμησα τὰς πόλεις, καὶ ἐντὸς τῶν
 Νὰ εὖρω αἰσιώτερον τὸ μέλλον προσεδόκων.
 Τοιαῦτα τρέφων κατὰ νοῦν καὶ ἀριθμῶν τὸν τόκον
 Τῶν πόνων καὶ δακρύων μου ἀνέμενον τὴν ὥραν
 "Οπως ὑπ' αὔραν οὐριον ταχεῖαν στρέψω πῦρρον.

Ὁ θεὸς μου μανιωδῶς ἠγάπα τὸ χρυσίον
 Ὡς ἀγαπᾷ ὁ ἀλλουρος τὴν βρωσιν τῶν ἰχθύων
 Ὡς ἀγαπᾷ τὸν Ἔρωτα εἰς ὄραν γάμου κόρη,
 Εὐδαιμονίαν δ' ἐπὶ γῆς κυρίαν ἐθεώρει
 Τὴν κτῆσιν τοῦ χρυσοῦ μὲν οὐχὶ δὲ καὶ τὴν χρῆσιν.
 Μετὰ τὸ πάθος τοῦ αὐτὸ μεγίστην εἶχε κλίσιν
 Πρὸς τὰς ὡραίας συγγενεῖς, ἀνεψιάς καὶ θείας,
 Κατόπιν τὰς μενούσας τοῦ διήρου συμπαθείας
 Ἡ θαυμαστὴ Ἐκάβη τοῦ κι' ὁμοῦ τὸ βούνευρόν του,
 Καὶ μετ' αὐτὰ τὰ τέσσαρα ἠγάπα τὸν Θεόν του.

Συνέπεσε δέ, Σατανᾶ βεβαίως συνεργεία,
 Νὰ κάμω ἀνακάλυψιν λαμπρὰν τῇ ἀληθείᾳ.
 Ἐν ᾧ κλεισμένος ἔμενον ἐντὸς μικροῦ κοιτῶνος
 Ὅπου οὐδεὶς εἰσῆρχετο εἰμὴ ἐκεῖνος μόνος,
 Κ' ἐν ᾧ ἐφρόνουν, ὡς φαγῶν τὸ σὺνηθές του δεῖπνον,
 Ὅτι κοιμᾶται τοῦ Βαροῦχ τὸν ῥογχεγέρτην ὕπνον,
 Ἰδὼν ἐκ τῆς μικρᾶς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ, παρ' ἐλπίδα
 Τὸν εἶδα ἔξυπνον, κι' ὁμοῦ παραδόξόν τι εἶδα.
 Κιβώτιον εὐμέγεθες ὑπῆρ' ὑπὸ τὴν κλίνην
 Ὑπὸ δὲ τοῦτο κρύπτη τις εὐρεῖα, κ' εἰς ἐκείνην
 Τρεῖς σάκκοι πλήρεις ἐκ χρυσοῦν στιλβόντων νομισμάτων.
 Τὰ εἶδα, καὶ μ' ἐθάμβωσεν ἡ μαγικὴ χροιά των,
 Δριμύς σφετερισμοῦ κνησμὸς μ' ἐκέντησε τὰς χεῖρας
 Κ' ἠλόγησα μετὰ χαρᾶς τὴν εὐνοίαν τῆς μοίρας.

Ἐβλεπε δ' ὁ καλόγηρος τὰ χρήματα ἐκεῖνα
 Ὡς βλέπει ἐραστῆς θερμὸς τῆς φίλης του τὰ κρίνα.
 Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔχουν μαρμαρυγὰς καὶ ἦσαν
 Στρογγύλοι τότε ὡς θωὸς δεινὴν παθόντος λύσσαν,
 Προσέχων τὰ ἐθώπευε, ἐρρυθμῶς τ' ἀνεκίει
 Τὸ βάρος των ἐθαύμαζε, κ' ἡ ἠδονὴ ἐκείνη
 Βλακῶδές τι μειδιάμα τοῦ κάρφου εἰς τὰ χεῖλη
 Δι' οὐ εὐγλώττως ἡ ἰσχύς τοῦ πένθους του ὠμίλει.
 Τέλος ἐστράφη περίξ του ὡσὰν νὰ ἐφοβήθη
 Τὰ φίλησε, τὰ ἐκλείσε κ' ἐπάνω των ἵκοιμήθη.
 Πλὴν μεθ' ἡμέρας ἕξ ἐν ᾧ εἰς Πάτρας εὐρισκόμην

Ὁ θεὸς μου ἐμαίνετο καὶ ἔτιλλε τὴν κόμην·
 Ἄντι τῶν τριῶν σάκκων τοῦ τρεῖς λίθους εὔρε λείους,
 Καὶ χαρακτῆρας μετ' αὐτῶν ἐν μέρει τεραστίους
 Δυσαναγνώστους λέγοντας — «ἂν τόσην γνῶσιν εἶχες
 » Ὅπόσον τῶν γενεῶν σου εἶν' εὐτραφεῖς αἱ τρίχες
 » Ἦθελες σπανιώτερον κινεῖ τὸ βούνευρόν σου,
 » Κ' ἦθελες ἴσως ἀσφαλῶς χαρεῖ τὸν θησαυρόν σου.
 » Μ' ἐνέπνευσ' ἡ Ἐκάβη σου κ' ἀντήλλαξα μὲ θάρρος
 » Τὸ ἄψυχον μὲ τ' ἄψυχον, τὸ βάρος μὲ τὸ βάρος,
 » Ἐὰν δ' ὁ λίθος τοῦ χρυσοῦ ἔχει χροιάν ἀλλοίαν
 » Τοῦ φιλαργύρου παριστᾷ τὴν ἀσπλαγχνον καρδίαν.

Πληθώρα δὲν χρειάζεται, νομιζω, ἀγγινοίας
 Νὰ εὔρητε τὸν ἥρωα αὐτῆς τῆς κωμωδίας.
 Εἰς ρίζαν βράχου ὑψηλοῦ βαθὺν ἐνσκάψας λάκκον
 Κατέθεσα καὶ ἔθαψα τοὺς δύο ἐκ τῶν σάκκων,
 Ζωσθεὶς δὲ τὰ πολύτιμα ἐντόσθια τοῦ τρίτου
 Εἰς Πάτρας ἔφθασα πεζός, πλὴν μ' ἦθος Τραπεζίτου.
 Κ' ἐκεῖθεν ἔπλευσα εὐθὺς πρὸς Σμύρνην τὴν πρὸ χρόνων
 Φημιζομένην ὡς Περοῦ Ἑβραίων καὶ Τσακόνων.
 Ἦ φρόνησις μ' ἀπέτρεψε πρὸς Ἄργος νὰ βαδίσω
 Φοβούμενος δύο τινά. Πρῶτον μὴν ἀπαντήσω
 Τὸν θεῖόν μου· καὶ δεύτερον μὴν ἀνοήτως πέσω
 Διαφυγῶν τὴν Χάρυβδιν τῆς Σκύλλας αἰφνης ἔσω.
 Διότ' ἡ καλὴ μήτηρ μου ὡς μ' εἶπον πρὸ ὀλίγου
 Μὴ φέρουσα τὸν χωρισμὸν τοῦ πρώτου τῆς συζύγου
 Συνῆψε γάμον δεύτερον προτάσει τάχα φίλων
 Μὲ ἐμβαδοποιῖόν τινά αὐθάδη καὶ ὀργίλον·
 Διὸ τὸ πνευματῶδές μου δὲν ἔστερξε κράνιον
 Ἄντι βουνεύρου νὰ δεχθῆ πληγὰς καλαποδίων.

Εἰς Σμύρνην ἔπαθον πολλὰ ἐξ διαμείνας χρόνους·
 Πολλὴν δ' ὑπέστην ἐντροπὴν συρίγματα καὶ στόνους
 Τολμήσας τῆς Ἐκάβης μου ἀπλῆν νὰ κάμω χρῆσιν·
 Ἰδὼν τοῦ βαλαντίου μου τὴν προχωροῦσαν φθίσιν
 Εἰς ἱατρὸν πολυμαθῆ ἐμβῆκα ὑπηρέτης
 Ὅστις ἐφάνη πρὸς ἐμὲ τφόντι εὐεργέτης

Διότι ἦτο μορφωτῆς αὐτὸς τοῦ πνεύματός μου
 Αὐτὸς πατήρ μου δεύτερος· ἐν ᾧ δὲ εἰς τοῦ κόσμου
 Τὸ παραχῶδες πέλαγος ὡς λέμβος ἐπλανώμην,
 Καὶ εἰς ἀδήλου μέλλοντος τὸ κύμα ἐπνιγόμενην,
 Ὡς εἰς θεατρικὴν σκηνήν, ἡ θέσις μου ἠλλάγη,
 Κ' εἰς ὄρμον μετεβλήθησαν τ' ἀπέραντα πελάγη.

Πρωτῶν τινὰ ἔβλεπον ἀποθιβαζομένους
 Εἰς τὸ παραθαλάσσιον νεοελθόντας ξένους
 Κ' ἔλεγον.—«Ἄρά γε καὶ σεῖς ἐμβήκατ' εἰς τὸ πλοῖον
 Ἄφ' οὗ ἐκλέψατ' ὡς ἐγώ, τὸν δυστυχῆ σας θεῖον!»
 Βραχίων αἴφνης φίλου μου θερμῶς μ' ἐνηγκαλίσθη,
 Ἐκάβης μάρτυς μετ' ἐμοῦ κι' αὐτὸς συνελακτίσθη
 Διὸ καὶ μᾶς συνέδεε πρὸ ἕξ περίπου χρόνων
 Δεσμὸς βουνεύρου ἱερὸς μ' ἀμοιβαῖον στόνον.
 Ἡ δυστυχία κάποτε σφιγκτότερα συνδέει
 Τὴν ἀσθενῆ καρδίαν μας πλασθεῖσαν ἵνα κλαίη.

Μετὰ τὰς ἐγκαρδίους μας ἀδελφικὰς προσήσεις
 Τοιαύτας μ' εἶπε σοβαρῶς ὁ φίλος μου εἰδήσεις·
 —«Ὁ θεὸς σου ἀπέθανε! καὶ κληρονόμον μόνον
 »Τῶν οἴκων, τῶν κτημάτων του, τῶν κήπων κι' ἀμπελώνων
 »Ἀφῆκε σέ, ἀποτελοῦν δ' αὐτὰ περιουσίαν
 »Ὑποσχομένην ἔντιμον ζωὴν κ' εὐημερίαν,
 »Κ' οἱ σάκκοι οὓς ἀφῆρεςας πρὸ χρόνων μετὰ δόλου
 »Δὲν εἶναι, ἡ ἐλάχιστον μερίδιον τοῦ ὄλου.
 »Ἀλλὰ σ' ὑποχρεοῖ ῥητῶς, ἂν ταῦτα παραλάβης,
 »Νὰ γίνης σύζυγος εὐθὺς τῆς φίλης του Ἐκάβης! . . .»
 —«Πῶς! τῆς Ἐκάβης! ἔκραξα, ποιάς Ἐκάβης;» Γέλωσ
 Διέκοψε τὸ τῆς σφοδρᾶς ἐκπλήξεώς μου τέλος,
 Μεθ' ὃ ἐξηκολούθησεν ὁ φίλος.—«Ἡ Ἐκάβη
 »Αὐτὴ δὲν ἔχει βούνευρον, καὶ πάντα πόνον παύει
 »Δὲν εἶν' Ἐκάβη χάρτινος ἀλλ' εὐσαρκὸς τις νέα
 »Πλουσία, καὶ τῆς παλαιᾶς πολὺ προτιμητέα,
 »Βαπτιστικὴ τοῦ θεοῦ σου.»—Ἐννόησα, τῷ εἶπον,
 »Θὰ ἦν ἀνεσιὰ του τις ἐκ τῶν διὰ τὸν τύπον.»
 —«Τὸν ἀδικεῖς, μ' ἀπήνησεν ὁ φίλος, εἶναι κόρη

» Ἦν μετ' ἀδόλου πάντοτε ἀγάπης ἐθεώρει,
 » Διότι ὁ πατήρ αὐτῆς τὸν εἶχε προστατεύσει
 » Εἰς ἡλικίαν παιδικήν, λοιπόν, πρὶν ταξιδεύσει
 » Εἰς κόλπους Ἀβραάμ, θερμῶς παρὰ τῶν συγγενῶν της
 » Ἐζήτησε τὸν μετὰ σοῦ δεσμόν κ' ὑμέναιόν της.
 » Ἄν δ' ἀρνηθῆς τότε ῥητὴν διάταξιν ἀφίνει
 » Κυρία κληρονόμος του ν' ἀναδειχθῆ ἐκείνη.—
 » Βλέπεις, λοιπόν, ἂν καὶ σωθῆς ἐπιδεξίως, πάλιν
 » Ὅτ' ἔπρασας ἐκ τῆς μιᾶς Ἐκάθης εἰς τὴν ἄλλην. »
 — « Εἶν' ἀληθῶς παράδοξον ! ἀπήνησα, καὶ μένει
 » Ῥιγῶσα ἡ καρδία μου καὶ καταπεπληγμένη !
 » Πῶς μ' ἐνθυμήθη ἄπορῶ ἐν ὄρα τοῦ θανάτου,
 » Καὶ δὲν ἐμνησικάκησεν διὰ τὰ χρήματά του ! »
 — « Ἄν ἦν' ἀνεξερεύνητα τὰ βῆθη τῆς καρδίας,
 » Κ' ἦν αἰνίγμα ὁ δαίδαλος τῆς ἰδιοτροπίας,
 » Μοὶ ἀπεκρίθ' ὁ φίλος μου, ὁ δ' ἄνθρωπος παλαιῶν
 » Πρὸς τὸν φρικώδη θάνατον δὲν εἶν' ὁ αὐτὸς πλέον.
 » Μὴ δ' ἀπορεῖς ἐὰν ἐνῶ τὸ σάβανον ἐφόρει
 » Σ' ἀφῆκεν ὅτι μετ' αὐτοῦ νὰ πάρῃ δὲν ἠμπόρει·
 » Διότι πρὶν ὁ φειδωλὸς μᾶς ἀποχαιρετήσῃ,
 » Καὶ τῶν κακῶν του πράξεων τὸ θέατρον ἀφήσῃ
 » Ζητεῖ ν' ἀμβλύνη τὰ πικρὰ τοῦ συνειδότης βέλη,
 » Καὶ γίνετ' ἐλευθέριος χωρὶς κἂν νὰ τὸ θέλῃ.
 » Τότε εὐρίσκετ' ὁ πτωχὸς διὰ σπατάλης πλοῦτου,
 » Εἰς πόλεμον ἐμφύλιον μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ του,
 » Νοσοκομεῖα ἀνορθεῖ λαμπρὰ ἐκ θεμελίων
 » Χάριν τῶν ὄσων ἔπεμψεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον,
 » Καὶ ἀνοικοδομεῖ ναοὺς μὲ μαρμαρίνους στήλας
 » Διότι ἔκλεψε ναῶν εἰκόνας καὶ κανδύλας.
 » Τίς εἶδεν ἂν ψυχορραγῶν κ' ἐκεῖνος ἐπὶ κλίνης
 » Εἰς τερατῶδες ὄνειρον δὲν σ' εἶδε μετ' ὀδύνης
 » Ἐν ᾧ παρέσκευάζετο τὸ ξυλοκράββατόν του
 » Ἀσπαίροντα ὡσεὶ ἰχθὺν ὑπὸ τὸ βούνευρόν του,
 » Μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς, μὲ πληγωμένας χεῖρας
 » Καὶ προσκαλοῦντα μὲ κραυγὰς τοὺς γείτονας σωτῆρας. »
 Φιλοσοφεῖς ἐπιτυχῶς καὶ ὄχι καθ' Ἐκάθην
 Προσεῖπον— « Ἡ ἀλήθεια ποτὲ δὲν φέρει βλάβην »

— Ἀπῆντησεν ὁ φίλος μου γελῶν μὲ πονηρίαν
 Τέλος μὲ παρηγόρησεν οὐχὶ μὲ δυσκολίαν
 Καὶ μοι ἐδιηγήθη πῶς καὶ διὰ τινὸς νόσου
 Ἐξέπνευσεν ὁ θεὸς μου, καὶ μετὰ πόθου πόσου
 Τὰς συγγενεῖς του ἔκραζε πρὶν παύσει ἡ πνοὴ του
 Λέγων, «ὅτι τὸν ἔφαγεν ἡ πρὸς αὐτὰς στοργή του»·
 Πρὶν δὲ μ' ἀφήσει, ἐκ τινος τραγικοκομφιδίας
 Μ' ἐξέθεσε σκηναὶς τινὰς καθῶς καὶ τὰς αἰτίας
 Τοῦ ταξειδίου του, ἀλλὰ δὲν θέλω σὰς τὰς εἶπει
 Τὸ μὲν διὰ νὰ φυλαχθοῦν τῆς ἠθικῆς οἱ τύποι,
 Διότι περιέχεται εἰς ταύτην μητριά της
 Ἀσέμωνων τρόπων, καὶ ψυχῆς κακῆς καὶ σκληροτάτης·
 Τὸ δ' ἵνα μὴ καταβληθῆ πολὺ ἡ προσοχή σας·
 Λοιπὸν εἰς τὸν αὐθέντην μου τὸν φίλον μου συστήσας
 Ὅλος χαρὰ καὶ σχέδια πετῶ εἰς Δημητρίαν
 Ὅπου μ' ὑπεδέχθησαν μόλις ἐκεῖ ἐφάνην
 Μετὰ τυμπάνων καὶ χορῶν, μετὰ ψαλμῶν κι' ὀργάνων,
 Ὡς τις ἂν ἤμην νικητῆς ἀπὸ τῆς μάχης φθάνων.

Ὁ μὲν τὴν χεῖρα μ' ἔσφιγγε ὁ δὲ μὲ κατεφίλει
 Καὶ πάντες ἐκηρύττοντο εἰλικρινεῖς μου φίλοι
 Πολλοὶ δ' ἐψευδοδάκρυον κ' ἐστέναζον ἐμπρὸς μου
 Τὸν θεῖον, καὶ τὸ μάταιον προσφέροντες τοῦ Κόσμου·
 Καὶ γέροντες δὲ κ' ἱερεῖς μὲ τ' ἄσπρα γένειά των
 Τὸν ὄμμαθόν μοι ἔφερον σκοπίμων σεβασμάτων!
 Ὅσοι δὲ μ' ἐκυνήγησαν ἄλλοτε δι' ἓν σῦκον
 Ἐκεῖνοι μ' ἐπεσκέφθησαν ὡς γνώριμοι κατ' οἶκον
 Καὶ μ' εὕρισκον δραστήριον, γενναῖον καὶ ἀγχίνου,
 Καὶ τὰς πολλὰς μου ἀρετὰς ἐθαύμαζον κ' ἐπήνουν·
 — «Τὸ ἐμαντεύσαμ' ἔκτοτε ὅτ' ἔμελλες νὰ γίνης
 » Ἡ δόξα τῆς πατρίδος μας, ἐφώνουν· ἐξ ἐκείνης
 » Ἀκόμη τῆς χρυσῆς αὐγῆς τῶν παιδικῶν σου χρόνων
 » Ὅποτε . . . τὴν Ἐκάβην σου ἀπήγγελες μὲ τόνον.»
 Ἐγὼ δὲ ταῦτα θεωρῶν ἐγέλων κατὰ κόρον
 Διότι οἱ προσφέροντες τὸν εὐγενῆ των φόρον
 Ἦσαν οἱ ἴδιοι αὐτοὶ οἵτινες ἓν ἐσπέρας
 Εἰς τὰς φωνὰς τοῦ θεοῦ μου μὲ ξύλα καὶ μαχαίρας

Ἐξώρμων νὰ συλλάβωσι ἓνα ἀχρεῖον κλέπτην
 Ὅν σήμερον ἐθαύμαζον ὡς ἄσπιλον καθρέπτην,
 Καὶ ὅλα ταῦτα διατί ; διότι μέσον ἄλλου
 Ἔγινα κύριος μικρᾶς ποσότητος μετάλλου !

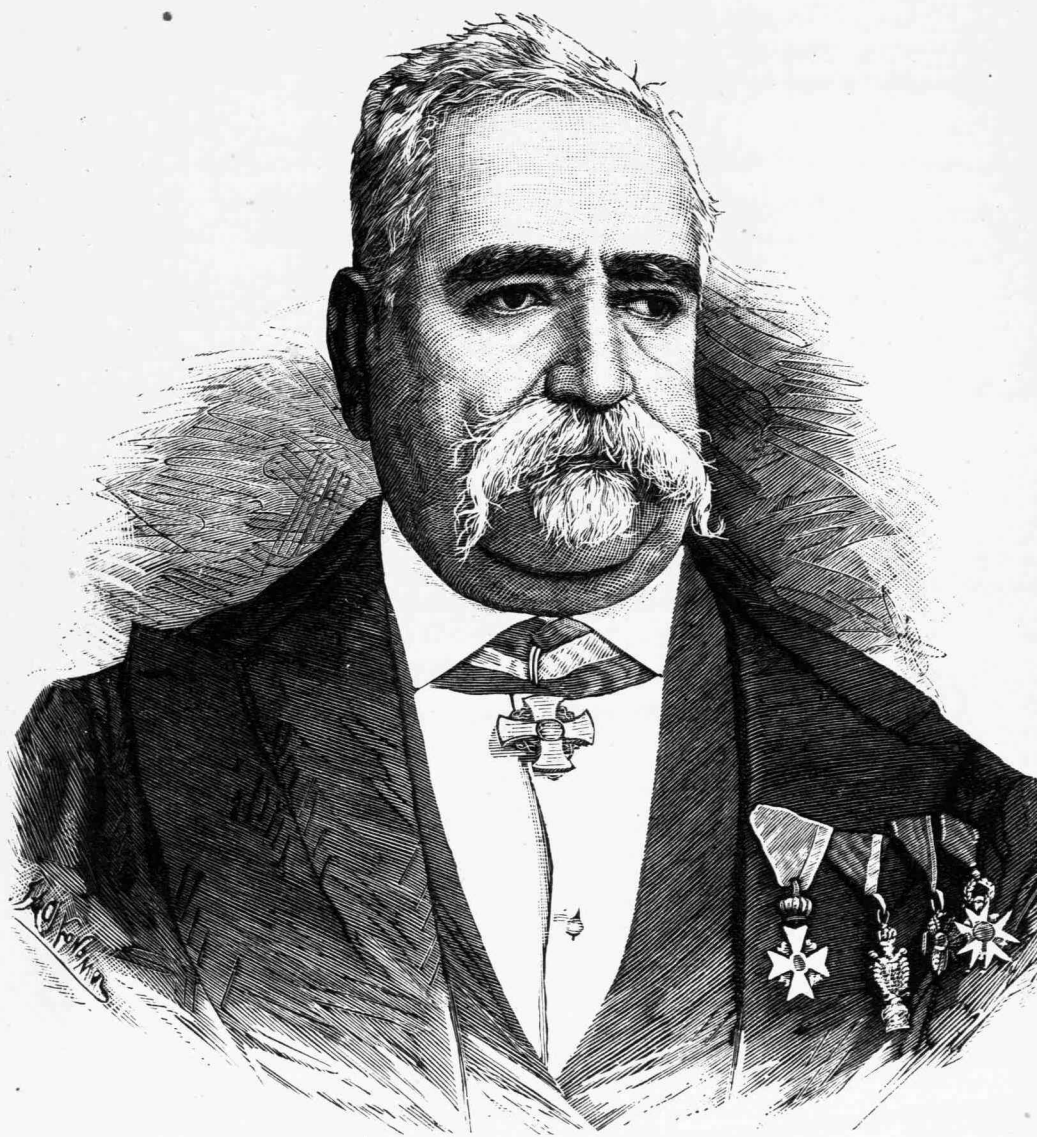
Ἐκ πάντων δὲ διέπρεπεν ὁ γέρων πενθερός μου
 Κύρ Βουβαλόπουλος ἀνὴρ ὅστις ὡς πέρας κόσμου
 Ἐπίστευε τὰ ὄρια τοῦ Δήμου Δημητζίανης
 Ὅπου καὶ ἐβασίλευε διὰ χρυσοῦ καὶ πλάνης.
 Σιμὸς τὴν ρίνα, μὲ πλατὺ τὸ πρόσωπον, μὲ βλέμμα
 Ἀνήσυχον καὶ ζωηρόν, ὑπογελῶν ἡρέμα·
 Παχὺς, προγᾶστωρ, ὑψηλὸς, σατραπικῶς ὀργίλος
 Ἴδου τί ὠνομάζετο τῆς Δημητζίανης στύλος
 Μ' ἠσπᾶσθη οὗτος ὡς υἱὸν μετ' ἀπλουστάτου ἧθους
 Ἐπὶ τὸ σκηνηκώτερον ἐνώπιον τοῦ πλήθους.

Ὅμολογῶ ὅτ' ἐξ αὐτῆς τῆς φυσιογνωμίας
 Τῆς Χοττευτοτικῆς, σχεδὸν δικαίας ὑπονοίας
 Καὶ κατὰ νόμφης ἔλαβον, πλὴν λέγει λόγιόν τι
 Ὅτ' ἐξ ἀκάνθης φύεται τὸ ῥόδον καὶ τῷ ὄντι
 Ὡς ῥόδον ἦτο θελεκτικὴ καὶ εὐχρους ἡ μνηστή μου·
 Χάριεν σῶμα· ὀφθαλμοί, ἐστία τῆς εὐθύμου
 Ἐρωτικῆς πυρκαϊᾶς· καὶ στόμα περικλειῖον
 Τοὺς μαργαρίτας μεταξὺ δροσίνων κοραλιῶν.
 Τρόποι γλυκεῖς, μεϊδιάμα ἀγγέλου, κ' ὀμιλία
 Ὡσεὶ μυστηριώδης τις καὶ θεία ἀρμονία
 Μετ' ἄλλων καλλονῶν εἰς ἓν συνηρμολογημένα
 Διὰ τὸ ἀπροσδόκητον ἐτάραξαν τὴν φρένα,
 Διὸ καὶ ὡς ἐμβρόντητος ἀπέμεινα ἐμπρὸς τῆς,
 Κι' ὡς ἄκριτος Μαμάκουθος ἐλάλου τοῦ πατρός τῆς.

Ὅπότεν δ' εἰς τὸν οἶκόν μου ἐπέστρεψα, ἠσπᾶσθην
 Ὅ,τι εἰς χρόνους παιδικοὺς δακρῶν κατηράσθην,
 Τοῦ θείου μου τὸ βούνευρον ! ἡ χρῆσις τοῦ ὁποίου
 Τὰς θύρας μοὶ ἠνέφξεν ὀλβιοστάτου βίου.
 —•Τρισευλογῶ σε ἔκραξα, ὦ δῶρον Παραδείσου !
 •Ἐύλον τῆς γνώσεως ! πολλὴ εἶν' ὄντως ἡ ἰσχὺς σου !

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

» Ἄν φέρῃς ἔτι μόρια τινὰ τοῦ δέρματός μου,
 » Σὺ εἶσαι τὸ Παλλάδιον κι' ὁ ἐπὶ γῆς Θεός μου !
 » Ἄν δέ τινες ἐγίνωσκον ἐκ τῶν φιλελευθέρων
 » Ὅτι ἐκ πάσης σου πληγῆς πηγάζει καὶ συμφέρον,
 » Καὶ ὅτι δίδεις σύζυγον καὶ κτήματα καὶ πλοῦτον
 » Ἀσμένως καὶ τὸ ῥωσικὸν θὰ προσεκύνουν Κνοῦτον. »

Ἦτον ὁ Βουβαλόπουλος ἡθῶν αὐστηροτάτων
 Τὰ ἔθιμα καὶ πάτρια θρησκευτικῶς φυλάττων·
 Τετάρτην καὶ παρασκευὴν δὲν ἔτρωγε τὸ κρέας
 Ἄλλ' ἔζη τρώγων κρόμμυα καὶ λάχανα κ' ἐλαίας.
 Ὡς ἅγιος Ὀνούφριος ἐν ὄρα λειτουργίας
 Ψαλμοὺς ὑπετονθόριζε μὲ συντριβὴν καρδίας,
 Σταυροὺς μεγάλους ἔμπροσθεν ἐποίει τῶν εἰκόνων,
 Κ' ὕφονε τὴν ταπείνωσιν μέχρι κλαυθμῶν καὶ στόνων.
 Ἄν κι' ἀπετίναξ' ἡ Πατρὶς τῶν Τούρκων τὴν δουλείαν
 Τοὺς Τούρκους ἐγκωμιάζε καὶ τὴν Τουρκοκρατίαν.
 Τοιοῦτος ὦν κατ' ἔθιμον τοῦ Τουρκικοῦ προφήτου,
 Καὶ τὰς γυναῖκας ἔκλειεν ἐντὸς γυναικωνίτου,
 Καὶ ὅσοι τὸν ἐγνώριζον ὑπερηπόρουσαν λίαν
 Πῶς ἐσυγχώρησ' εἰς ἐμὲ μὲ τόσην εὐκολίαν
 Νὰ ἴδω ἀπαξ τὴν μνηστὴν, ἣν συγγενεῖς δὲν εἶδον
 Εἰμὴ κλεισμένην μεταξὺ δυκτιωτῶν κιγκλίδων.

Παραλαβὼν τοῦ θείου μου τὰ κτήματα εὐρέθη
 Ἀπὸ πτωχοῦ ὑπέρπλουτος, κ' ἡσθάνθη ἐυθὺς μέθη
 Ἀλαζονείας καὶ χαρᾶς, καὶ εἶχον ἀπαιτήσεις
 Εἰς τὰς ἐξευτελιστικὰς τῶν ἄλλων ὑποκλίσεις.
 Ἐκράτου κομβολόγιον ἠλέκτρον βαρυόσμου,
 Κ' ἐπεριπάτου θεωρῶν τὸ ἄκρον τῆς ῥινόσ μου
 Ἦθελον ὅταν ὀμιλῶ οἱ ἄλλοι νὰ σιγῶσι.
 Ἦθελον ὅταν ἔρχομαι νὰ μοὶ προσηκωθῶσι.
 Ἦθελον τοὺς ἐπαίνους μου ν' ἀκούω φουσκωμένους,
 Κι' ὡς Τουρκικὸς Κοτζάμβασης ἀπήτου ἐπομένως
 Ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐν Ναοῖς τὴν πρωτοκαθεδρίαν,
 Καὶ μετὰ Βουβαλόπουλον σατραπικὴν λατρείαν.
 Οἱ ἄλλοι ὡσὰν ἔντομα ἐφάνιντο ἐμπρὸς μου

Τὴν ὑπαρξίν ὀφείλοντα εἰς κλίσιν τοῦ ποδός μου·
 Διότι ἡ καρδιά μου σ' ἀγρίου πάθους σάλον
 Ἔλαβε τὴν σκληρότητα τῶν ἀδρανῶν μετάλλων.

Ὅποταν δὲ ἐπισκεφθεῖς τὸν μυστικὸν μου λάκκον
 Ἐξέθαψα τὰ χρήματα τῶν κλοπιμαίων σάκκων
 Καὶ τὰ συνεταμίευσα μετὰ τῶν ἄλλων, εἶδα
 Εἰς τὸν σωρὸν των καὶ τιμὴν, καὶ φίλους καὶ πατρίδα.
 Φλόξ ἀπληστίας στυγερὰ μ' ἐξέκαυσε σφριγῶσα
 Κι' ἀμέσως ἐπεθύμησα νὰ εἶχον ἄλλα τόσα.
 Λοιπὸν ἄλλοις εἰς βραχὺ διάστημα ἐφάνην
 Ἄρνούμενος καὶ τοῦ ἀπλοῦ διλέπτου τὴν δαπάνην
 Φιλαργυρίας βδελυρὰ μ' ἐκόλλησε πανώλης,
 Καὶ συνετήρουν μὲ φειδῶ τὸν ἑαυτὸν μου μόλις.
 Μὲ τὸν χρυσὸν δ' ἀπέκτησα ὡσεὶ διὰ μαγείας
 Καὶ τοῦ θανόντος θείου μου τὰς ἰδιοτροπίας.

Καθὼς ἐκεῖνος εἰς μικρὸν δωμάτιον κλεισμένος,
 Καὶ ἐκ τῆς θέας τοῦ χρυσοῦ καταγοητευμένος
 Ἐμέτρουν τὰς ποικιλλεθνεῖς φυλάς τῶν νομισμάτων
 Κ' ἐξέταζον τοὺς τύπους των καὶ τὴν βαρύτητά των.
 Καὶ σχετικὸν ἀπέδιδον χρυσολατρείας φόρον
 Εἰς Βασιλέων προτομάς, Δουκῶν κι' Αὐτοκρατόρων !
 ὦ ! βεβαιότατα ! ἐὰν ἤμην διπλοῦς, κι' ἠμπόρου
 Τὸν ἑαυτὸν μου ἔκ τινος ὀπῆς νὰ ἐθεώρου
 Θὰ ἔβλεπον τὴν ἀληθῆ τοῦ θείου μου εἰκόνα
 Μετὰ βλακῶδες γέλοιοι νὰ ὠχρισθῶ μ' ἀγῶνα,
 Καὶ ἤθελον ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν μου κλέψει
 Ἄν ἔσπευδ' ἡ περίστασις νὰ μοὶ τὸ ἐπιτρέψῃ.
 Τοσοῦτον μεταμορφωθείς μετ' ἠθικῆς μου βλάβης
 Ἐμέτρων εἰς τὰ δάκτυλα τὴν προῖκα τῆς Ἐκάβης
 Κ' ἀνέμενον τῶν γάμων μου τὴν ὄραν τὴν αἰσίαν,
 Νὰ ἴδω τοῦ χρυσοῦ μου τὴν μάζαν διπλασίαν.
 Εἰς δύο μόνον πράγματα τὸ τῶν ἀνθρώπων πλῆθος
 Ἐπὶ τῆς οἰκουμένης γῆς βιάζεται συνήθως·
 Εἰς τῶν νεκρῶν τὴν ἐκφορὰν, καὶ εἰς μνηστήρων γάμους·
 Ἀμφοτέροι μὲ τελετὴν ὑπάγουσιν εἰς θαλάμους

Οἱ μὲν τῶν δὲ συμπληρωταί, ἀρχὴ αὐτοὶ ἐκείνων
 Ζωῆς εἰκόνες καὶ φθορᾶς φαιδρότητος καὶ θρήνων.
 Λοιπὸν τὴν ταχυδρομικὴν ἐβάδιζον ὁδὸν των
 Κ' οἱ γάμοι μου χάριν κοινῶν εὐχῶν καὶ συμφερόντων.
 Καθόσον ἐγὼ μὲν χρυσοῦ μονομανίαν εἶχον
 Ὅ δὲ καλὸς μου πενθερὸς δυσανησχέτει βήχων
 Διότι ἐπλησίαζε ῥοδοστεροῦς Μαῖου
 Ἡ μυροβόλος ἔναρξις, τοῦ λίαν ἀπαισίου
 Κατ' ἀνακόλουθον τινὰ καὶ ἄμουσον ἰδέαν
 Διὰ τὰ συνοικέσια· ἐν ᾧ εἰς τὴν ὥραϊαν
 Αὐτὴν τοῦ ἔτους ἐποχὴν μετὰ τῶν ἀηδόνων
 Πᾶν ὄν ἐπὶ τῆς γῆς ἐρᾷ μέχρις αὐτῶν τῶν ὄνων.

Μίαν, λοιπὸν, καλὴν αὐγὴν ἐξῆλθον στολισμένους,
 Καμαρωμένους, φουσκωτὸς, καὶ καλοξυρισμένους
 Ἐν μέσῳ φίλων, συγγενῶν, οἰκείων, καὶ κολάκων
 Ὡς ἀναξὶ μέσῳ στρατηγῶν καὶ σωματοφυλάκων,
 Κ' ἐν παρατάξει ἔφθασα εἰς τοῦ Βουβαλοπούλου
 Ὅπου γαμβρὸν μ' ἐδέχθησαν μετὰ τινος ὑπούλου
 Καὶ ἐπιδεικτικῆς χαρᾶς, καὶ ὅπου συνηγμένοι
 Ἦσαν ἡ κόμῃ σύμπασα περίχωρα καὶ ξένοι.
 Ὡς φόρος δὲ εἰς πλούσιον καὶ ἰσχυρὸν ἀνήκων
 Πολλὴ ὑπῆρχε σύγχυσις καὶ ταραχὴ κατ' οἶκον.
 Κ' ἐν μέσῳ ἤχει τῆς Βαβέλ καὶ τῶν γλωσσῶν τῆς τούτων
 Καίδα, ζουρνᾶς, καὶ τύμπανον, βιολία, καὶ λαγούτον.
 Ἀφ' ὅλας τῆς καρδίας μας τὰς λάβρους συγκινήσεις
 Δι' ὧν λαλεῖ προστακτικῶς ἐντὸς ἡμῶν ἡ φύσις
 Ζωηροτέρα, κατ' ἐμέ, ὡς πρᾶγμα πάντῃ ξένον
 Εἶν' εἰς τοῦ γάμου τὴν στιγμὴν ἢ τῶν νυμφευομένων.
 Ἄν νέας δι' αὐτοῦ Ἐδὲμ ἀνοίγεται ἡ θύρα
 Ἐντὸς τοῦ ἀδυσώπητος μᾶς περιμένει Μοῖρα.
 Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν τὴν δύσιν του ἀγγέλον
 Περιδεῶς προσμειδίᾳ εἰς τ' ἀδηλὸν μας μέλλον.
 Χαρά τις δὲ μ' ἀνέφραστον δειλίαν μεμιγμένη
 Τρομάζει τὴν ψυχὴν ἐν ᾧ συγχρόνως τὴν εὐφραίνει.
 Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶναι χεῖρων
 Τοῦ παίκτη, ὅστις κάτωχρος τὸ μέτωπον ἐγεῖρων

Μὲ ὀφθαλμοὺς προσέχοντας, μὲ τρίχας ὀρθουμένας
 Μὲ κίνησιν σπασμωδικήν, μὲ θολωμένας φρένας,
 Μ' ἀναπνοὴν νεκρόσβεστον καὶ πάλλουσαν καρδίαν
 Τῆς τύχης του καρδακοεῖ τὴν ἰδιοτροπίαν
 Μεθ' ἣν ἢ σώζεται προσκτῶν τὴν πρώτην του ῥαστώνην
 Ἦ ἐκουσίως τελευτᾷ εἰς πρόχειρον ἀγχόνην.

Πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν, λοιπόν, συζύγου καὶ χρημάτων
 Κατεῖχε τὴν καρδίαν μου τοιούτων αἰσθημάτων
 Γεννία συμπλοκὴ ὡσεὶ κακῶν προαίσθησις τις
 Ὅτε εἰσῆλθεν ἡ μνηστὴ καὶ ὄλ' αἱ συγγενεῖς της
 Περιεκύκλονον δ' αὐτὴν εἰς σύμπλεγμα ὁμάδων
 Ὡς ἄλλην Ἦραν μεταξὺ Χαρίτων καὶ Δρυάδων.
 Ἄλλ' ὅτε ἐπλησίασα νὰ τὴν προὔπαντήσω
 Ἔστράφην μετ' ἐκπλήξεως εὐθύς εἰς τὰ ὀπίσω
 Ὡς ὁ πατήσας ἔχιδαν, ὡς ὁ ἰδὼν ἀβύσσους,
 Ὡς ὁ εἰς Τάρταρα ἐμβᾷς μετὰ τοὺς Παραδείσους.

Ἄντι ἐκείνης τῆς καλῆς θελξικαρδίου νέας
 Ἦν ὡς Ἐκάβην μ' ἔδειξαν, εἶδα ἐμπρός μου κρέας
 Μορφήν μὲν ἔχον γυναικὸς θαμμένης εἰς χρυσίον
 Ἀδάμαντας καὶ σμάραγδον, κινούσης δὲ ἄλλοῖον
 Καὶ λυπηρὸν τι αἶσθημα· ἀντὶ τοῦ τερπνοτάτου
 Ἐκείνου ἀναστήματος, ῥαβδίον λυχνοστάτου·
 Ἄντι πυρίνων ὀφθαλμῶν ῥητόρων τῆς καρδίας
 Δύω ψυχροὺς διερμηνεῖς ἀγροίκου ἀπαθείας.
 Ἄντι λευκῶν μαργαριτῶν σειρὰν μακρὰν ὀδόντων
 Ἄντι χειλέων δροσερῶν τὸ φίλημα διψώντων
 Ἀσύμμετρον τινὰ ῥωγμὴν· προσθέσατε ἀκόμα
 Ὅτ' εἶχεν εἰς τὰς παρειὰς τὴν ῥίνα καὶ τὸ στόμα
 Τῆς εὐφλογίας στίγματα εἰς ὧν τὸ κοῖλον μέρος
 Ἦδύνατο νὰ νεκρωθῆ καὶ νὰ ταφῆ πᾶς ἔρωσ,
 Καὶ ὅτι δι' ἀχόρταστον τοῦ χρόνου βουλευμίαν
 Εἶχ' ἡλικίαν πρὸς ἐμὲ ἀρκούντως σεβασμίαν,
 Ἦτο σιμὴ, μελαγχροινή, κ' ἵνα συντόμως εἶπω
 Ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον πατρὶ τῷ πρωτοτύπῳ.

Εἰς ταύτην τὴν συνάντησιν σφοδρὰν ἠσθάνθηεν ζάλην
 — «Αὐτ' ἦν ἡ νύμφη ; ἔκραζα.—» καὶ μήπως ἔχω ἄλλην;
 » Ἀπήντησεν ὁ πενθερός, Ἐκάβην ἔχω μίαν
 » Καὶ μόνην ἦν σοὶ ὤρισεν ὁ θεὸς σου συμβίαν. »
 —Κ' ἡ κόρη ἦν ἀπήντησα ἐντὸς τοῦ οἴκου τούτου
 » Πρὸ ἡμερῶν ; ἠρώτησα.—» Ἦτον τοῦ φίλου Γούτου
 » Ἡ τρίτη κόρη . . . ἐκ μητρὸς ἀνεψιά μου . . . ἦτις . . .
 » Μετέβη εἰς Καρύταιναν νὰ νυμφευθῆ . . . —Φωνή τις
 Μοι εἶπε τότε ἑνδόμυχος ὅτ' εἰς ἀπάτην τόσην
 Νὰ παρατάξω ἔπρεπε κ' ἐγὼ κακίας δόσιν.
 Διὸ ἀνάγκην φυσικὴν προσποιηθεὶς, ἐξέβη
 Εἰς τὴν ὀπίσθιον αὐλήν, ἐκ ταύτης δὲ διέβη
 Θυρίδιόν τι πλάγιον, καὶ ἤρχισα νὰ τρέχω
 Ὅλαις δυνάμεσι χωρὶς ἀπηύδησιν νὰ ἔχω,
 Ὡς ὁ φυγῶν τοὺς δανειστάς κακὸς χρεωφειλέτης
 Ὡς ὁ κακοῦργος ἢ φονεὺς ἐκ φυλακῆς δραπέτης.

Μόλις εἰς τὴν συνάθροισιν ἐγνώσθη ἡ φυγὴ μου
 Κ' ἀπελπισίας ἤχησεν ἀλαλλαγμὸς δυσθύμου.
 Καθὼς δ' ἐὰν εἰς μελισσῶν κυψέλην πυκνωμένην
 Φυγαδευθῆ ὁ Βασιλεύς, μ' ὀργὴν αὐξανομένην
 Σκορπίζεται καὶ ἵπταται περιβομβοῦν τὸ σμήνος·
 Κ' οὐδὲ συνέρχεται, ἐὰν δὲν συλληφθῆ ἐκεῖνος,
 Οὕτως ἐβόμβισ' ἡ πυκνὴ πληθὺς τῶν κεκλημένων
 Κ' ἐσκορπίσεν εἰς ἄκουσμα ἀνέλπιστον καὶ ξένον.
 Ἐδῶ ταχύποδες πεζοὶ καὶ ἔφιπποι δρομαῖοι
 Πρὸς σύλληψίν μου ἔτρεχον· ἐκεῖ δὲ ὅτ' ἐκπνέει
 Ἡ νύμφη ἀνεκραύγαζον ὑπὸ λειποθυμίας,
 Καὶ ἔσπευδον περὶ αὐτὴν μὲ ὄξος καὶ ὑδρίας·
 Ἐσίγησαν τὰ τύμπανα καὶ τοῦ ζουρνᾶ τὸ μέλος
 Ἀντήχουν δ' ἀναμιξ κραυγαί, καὶ θόρυβος, καὶ γέλως,
 Καὶ γυναικῶν κροᾶσματα καὶ συριγμοὶ παιδίων,
 Καὶ σκανδαλώδη σκώμματα εἰς βάρος τῶν νυμφίων.

Ἐν τούτοις οἱ διώκται μου μ' ἐκύκλωσαν.—'Σ τὸν τόπον!
 Ὁ πρῶτος ἔκραξ' ἐξ αὐτῶν ἀρχιληστής τὸν τρόπον.

— «Γαμβρέ, ὅσον τὸν τόπον!» ἔκραξαν συγχρόνως ἄλλοι δέκα
 » Ἡ θάνατος, ἢ σήμερον ἀφεύκτως μὲ γυναῖκα!»
 Φωνεῖ ὁ Βουβαλόπουλος, καὶ ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ
 Δικαστηρίου ψήφισμα σοφοῦ καὶ ἀνεκκλήτου.
 Καὶ δυσθυμῶν προσέθηκε— «τοιαύτην ἀτιμίαν
 » Νὰ κάμῃς εἰς τὸν οἶκόν μου!»— «τοιαύτην κωμωδίαν
 » Καὶ σὺ νὰ παίξῃς πρὸς ἐμέ! ἀπήντησα.— «Θ' ἀφήσῃς
 » Λοιπὸν τὴν θυγατέρα μου; . . . θὰ τὸ μετανοήσῃς!
 » Εἰς τὴν Ἐκάβην μου ῥητῶς ὁ θεὸς σου ἀφίνει
 » Καὶ χρήματα καὶ κτήματα, ἴσως μ' αὐτὰ κ' ἐκείνη!
 » Πλὴν ἂν συνέλθῃς πατρικὴν κ' ἐγὼ ποιῶν θυσίαν
 » Τὴν προῖκα τῆς ὑπόσχομαι νὰ δώσω διπλάσιαν.»
 Ἔλεγε αὐτὰ καὶ μετ' ὀργῆς ἀνέπνεε κ' ἐφύσα,
 Καὶ ἤστραπτ' εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀπελπισίας λύσσα.

Μὰ τὸν Θεόν, ἐσκέφθην, ἂν δὲν ἦναι πρᾶγμα πάντῃ ἄνουν,
 Ὡς λαγωὺς οἱ πενθεροὶ γαμβροὺς νὰ συλλαμβάνουν,
 Καὶ τῶν γαμβρῶν οἱ ἀφελεῖς περίπατοι οὐχ ἦττον
 Ἄδρῶς πληθύνονται καθὼς τὸ θέλει ἡ τιμὴ των!
 Λοιπὸν, καὶ δὲν ἐδίστασα νὰ ἐπιστρέψω πάλιν
 Καὶ διὰ νὰ μὴ στερηθῶ τοῦ θεοῦ τὴν μεγάλην
 Περιουσίαν, καὶ διὰ νὰ λάβω διπλὴν προῖκα,
 Καὶ τέλος, διὰ νὰ σωθῶ, καὶ φύγω τὰ ἀγροῖκα
 Τῶν διωκτῶν μου σχέδια, διότι ἂν οἱ φίλοι
 Εἰς τὸν κευθμῶνα τῶν νεκρῶν δὲν ἤθελον μὲ στείλει
 Τὸ δέριμα μου κἂν ἤθελον τινάζει ἀπανθρώπως,
 Κ' ἡ Δημητριάδη δι' ἐμέ ἦτο βουνεύρου τόπος.
 Ἐνέδωκα, λοιπὸν, εὐθύς ὡς ἄκακον ἄρνιον
 Προκρίνας ἀντὶ ῥαβδισμῶν τὸ νέκταρ τὸ νυμφίον.
 Καὶ ὅταν θριαμβευτικῶς εἰσῆλθον εἰς τὴν κώμην
 Τὸ ἀντικείμενον χαρᾶς καὶ θάμβους ἐγενόμην.
 Γυναῖκες, ἄνδρες, γέροντες, παρθένοι καὶ παιδιὰ
 Χοροπηδῶντες ἔκραζον μὲ σχήματα παντοῖα,
 Ὡς ὅταν Ἄρκτον βλέπουσι χορεύτριαν καὶ χαίρου
 — «Ἦλθ' ὁ γαμβρός! νὰ, ὁ γαμβρός! τὸν ἔφεραν! τὸν φέρουν!»

Μεθ' ὄραν μίαν ἔγινε τοῦ βίου μου ἡ κρίσις
 Διότι τὰς συζυγικὰς ἐφόρεσα ἀλύσεις,
 Κ' ἐλούσθην διὰ τύφλωσιν, καὶ φόβον, καὶ χρυσίον,
 Τὴν τερπνοτέραν ἀδελφὴν πᾶν πάλαι Ἑριννύων.
 Μαντεύονται δὲ εὐκολὰ τὰ ἐκ τοιοῦτου γάμου
 Προκύψαντα μετέπειτα συζυγικὰ δεινὰ μου.
 Διότι, ἡ συμπάθεια ἂν ἦναι ἀναγκαῖα
 Ὅπως αἰσθήματα ψυχῶν τηρήσῃ ἀμοιβαῖα
 Εἶν' ἔτι ἀναπόφευκτος εἰς δύο ξένα ὄντα
 Συντρῶγοντα, συγχάιροντα, συγκλαίοντα, συζῶντα,
 Καὶ μ' ἀρμονίαν τρέφοντα ἡθῶν, καὶ χαρακτῆρος
 Τὸ θεῖον πῦρ τοῦ ἱεροῦ συζυγικοῦ κρατῆρος
 Δι' οὗ θερμαίνεται ἀνθεὶ καὶ θάλλει ἐξαισίως
 Ὡς δένδρον ἀγλαόκαρπον ἐνίοτε ὁ βίος.

Τοιουτοτρόπως, φίλοι μου, ἐμβῆκα εἰς τὸν σάκκον·
 Τοιουτοτρόπως, ἔσκαψε τὸν ἴδιόν μου λάκκον
 Ὅ τρις πανοῦργος θεῖός μου· τὸν λέγω δὲ τοιοῦτον
 Διότ' ὅτ' ἐτίναξα ἐκ τοῦ κονιορτοῦ των
 Ὅλίγα συναζάρια ποντικοφαγωμένα,
 Καὶ τινὰ βιβλιάρια καταρερυπωμένα,
 Εὖρον εἰς τὴν κατάρατον Ἐκάβην του κλεισμένην
 Αὐτὴν του τὴν ἐπιστολὴν, εἰς ἣν ζωγραφημένην
 Τοῦ καλογήρου βλέπει τις τὴν μοχθηρὰν καρδίαν,
 Καὶ τοῦ δυστρόπου φειδωλοῦ τὴν ἔμφυτον κακίαν.

» *Ἀνεψιέ μου!*

- » Ἄν ποτὲ συμπέσῃ νὰ ἀνοίξῃς
 » Αὐτὴν τοῦ μαρτυρίου σου τὴν βίβλον, νὰ μὴ δεῖξῃς
 » Μνησικάκον ὀργὴν, ἀφ' οὗ ὡς φίλη παλαιὰ τις
 » Τὸ τελευταῖον πρὸς ἐσὲ θὰ δώκῃ μᾶθημά της!
 » Μ' ἐλῆστευσας καὶ ἔφυγες! . . . ἐπὶ τοῦ Κόσμου τούτου
 » Φρικώδεις πράξεις γίνονται χάριν τιμῶν καὶ πλοῦτου,
 » Πλὴν τιμωρία ἔπεται δικαία ἐπὶ πάσης·
 » Τοῦτο τὸ ἐδοκίμασα, καὶ θὰ τὸ δοκιμάσῃς!

- » Πικρῶς τὰς τοῦ βουνεύρου μου ἀντήμειψας κινήσεις
 » Πλὴν πικροτέρας εἰς ἐσέ θ' ἀφήσω ἀναμνήσεις ».

- « Κατασκοπεύσας ὡς φονεὺς τὰ διαδήματά μου,
 » Καὶ κλέψας τὰ Ἑνετικὰ καὶ τὰ Ὀλλανδικά μου
 » Τοῦ βίου μου ἀφήρσας τὴν θρεπτικὴν ἰκμάδα,
 » Κ' ἔσθυσας τῆς θαλλούσης μου ὑπάρξεως τὴν δᾶδα.
 » ὦ! πόσας ἐδοκίμασα βασάνους, καὶ στερήσεις,
 » Ἰδρῶτας, μόχθους, δάκρυα, δεινά, περιφρονήσεις,
 » Ἴνα τὰ ἴδω εἰς σωρὸν, πλησίον ἄλλων τόσων
 » Καὶ αἰσθανθῶ τῆς θέας των τὴν Οὐρανίαν δρόσον.
 » Ἄλλ' ἦτο πεπρωμένον των νὰ φύγουν σωρευμένα
 » Ἐν ᾧ τὰ ἐταμίευσ ὡς μύρμηξ ἕν πρὸς ἕνα.

- » Ἐν πρώτοις ἀπεφάσισα, ὡς πράττουσι συνήθως
 » Σκληρῶς νὰ σὲ καταρασθῶ· πλὴν τοῦτο, εἰς τὸ πλῆθος
 » Ἐχει τινὰ βαρύτητα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς νέον
 » Ἀπόντα μετὰ τόλμημα σατανικῶς γενναῖον,
 » Ἐξ ἄλλου ὁ καλόγηρος γνωρίζει ὡς πεντάρας
 » Τὴν δύναμιν πάσης εὐχῆς καὶ πάσης του κατάρας
 » Καὶ εἶδα εἰς τὰς πονηρὰς ἡμέρας ὅπου τρέχουν
 » Ἀντίστροφον ἐνέργειαν κ' αἰ μὲν κ' αἰ δὲ νὰ ἔχουν,
 » Λοιπὸν ἐκδίκησιν διψῶν πρὶν τὴν ψυχὴν ἀφήσω,
 » Ἡθέλησ' ἀγαθοεργῶν, νὰ σὲ κακοποιήσω.

- » Σ' ἐδώρησα τὸν πλουτόν μου· ἀλλ' εἰς αὐτὸ ἐτράπην
 » Οὐχὶ ἀπὸ τινὰ πρὸ σὲ συγγενικὴν ἀγάπην
 » Ἄλλ' ἵνα δηλητήριον εἰς τὴν ψυχὴν σου χύσω
 » Καὶ ὡς ἐμὲ φιλάργυρον σὲ ἀποκαταστήσω,
 » Γινώσκων πόσον φθείρεται εὐκόλως ἡ νεότης
 » Καὶ τί αἰσθήματα γεννᾷ ἢ τοῦ χρυσοῦ ποσότης·
 » Κ' ἐλπίζων ὅτι, ἂν ποτὲ σὲ κλέψωσι, θὰ φθάσης
 » Πρὶν ἀποθάνης νὰ γευθῆς τοῦ Ἄδου τὰς κολάσεις.
 » Συγχρόνως σ' ὑπεχρέωσα νὰ λάβῃς σύζυγόν σου
 » Γυναῖκα, ἣν ἂν ἔβλεπες καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν σου
 » Θὰ ἀνεπήδας ἔντρομος καὶ φρίττων ἐκ τῆς κλίνης
 » Φοβούμενος, μὴ σύζυγος ὠραίας τινος γίνης,

»Καὶ δοκιμάσης ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίας μέρος
 »Ἦν κἄποτ' ὁ συζυγικός συνεπιφέρει ἔρωσ.
 »Εἰς τοὺς λογαριασμοὺς αὐτούς, θαρρῶ, δὲν ἔχω λάθος,
 »Καὶ σ' ἐκδικοῦμαι ἀπ' αὐτὸ τοῦ τάφου μου τὸ βάθος,
 »Ἐξ οὗ πικρῶς προσμειδιῶν τὸ φάσμα μου σὲ βλέπει·
 »Υἱάινε! καὶ ἐπὶ γῆς εὐτύχει ὡς σοὶ πρέπει.»

—ὦ τὸν τρις καταχθόνιον! ὦ τὸν Ἰησοῦτην!
 Ὁ Ἰώτας ἀνεφώνησεν.—ὦ τὸν Δημητζανίτην!
 Εἰπέ καλήτερα! βοᾷ ὁ κύρ Βρακιβελάδας·
 Τοῦ λόγου του δ' ἀκολουθῶν τὸν ῥοῦν.—ὅταν ομάδας
 Πολλῶν ἀνθρώπων ψέγει τις, ἢ πόλεις, ἢ καὶ Κράτη,
 Καὶ ἔθνη, ὡς ὁ Κύρ Ἀβούτ, καὶ Φαλμεράγερ, πράττει
 Νομίζω ἔργον ἄδικον, διότι, ἔθνος ὅλον
 Ἄδύνατον μέχρις ἑνὸς νὰ ἦναι διαβόλων,
 Κλεπτῶν, κακούργων, καὶ ληστῶν σωρεία· ἀλλ' οὐχ ἦττον,
 Τὰ ἔθνη διαφέρουσι μεγάλως μεταξύ των,
 Αἱ πόλεις ἐκ τῶν πόλεων, χωρία ἐκ χωρίων,
 Κατ' ἠθικὴν καὶ φυσικὴν διάπλασιν καὶ βίον.
 Διὸ καὶ εἶναι ἀγαθὸς ὁ Ἕλλην νησιώτης,
 Πολεμικός, φιλόξενος, καὶ ἀπλοῦς ὁ Ῥουμελιώτης,
 Καὶ ὁ Πελοποννήσιος, ζῶσα εἰκὼν φροντίδος,
 Κρυψίνους, καὶ δραστήριος καὶ Φαναριώτου εἶδος
 Μὲ τὴν ἀριστερὰν τρυγᾷ σταφίδας καὶ ἔλαιῶνας,
 Καὶ γράφει μὲ τὴν δεξιὰν βιωτικῆς κανόνας.
 Ἄλλ' ὁ Δημητζανίτης μας ἄσκος κακῶν παντοίων
 Εἶν' ὁ Πελοποννήσιος τῶν Πελοποννησίων.
 Εἶν' ἡ διψῶσα Ἐριννὺς τῆς ἰδιοτελείας,
 Μαινὰς τοῦ Αὐτοχθονισμοῦ καὶ τῆς ῥαδιουργίας.
 Κ' ἰδοὺ ἓν μέρος δυσφημοῦν ἀνόμοιόν τι ὅλον
 Πρὸς ἀφορμὴν Ἀβουτικῶν διαβολῶν καὶ δόλων.

Ἐν τούτοις ἡ τοῦ θείου μου ἐπιστολὴ ἀλλοῦτον
 Ἐπέφερ' ἀποτελεσμα. Ὅπόταν τῶν ἀχρείων
 Ἀνθρώπων ἡ καταφορὰ πᾶν μέτρον ὑπερβαίνει,
 Ἀποτυγχάνει τοῦ σκοποῦ ἐκμηδενιζομένη.

Κ' ἡ μὲν χρυσῆ μου σύζυγος διὰ δεσμῶν τοῦ γάμου
 Ὡς ῥητινῶδες ἔμπλαστρον κατεῖχε τὰ πλευρά μου,
 Κ' εἰς τοῦτο τὸ δυστύχημα διὰ φιλοτιμίαν
 Δὲν ἤμην εὐδιάθετος νὰ φέρω θεραπείαν.
 Πλὴν τὸ διὰ τὰ χρήματα κἂν ἠδυνήθην πάθος
 Νὰ καταστρέψω σύρριζα εἰς τῆς ψυχῆς τὸ βάθος,
 Κ' ἰδοὺ κατὰ τὸ ἥμισυ σωθεῖς ἐκ τοῦ κινδύνου
 Προσμειδιῶ κ' ἐγὼ πικρῶς πρὸς τὴν σκιὰν ἐκείνου.

Ὅθεν γενναίως ἤρχισα νὰ δαπανῶ, νὰ πράττω
 Καλὸν εἰς πάντας, καὶ τὴν γῆν νὰ φέρω ἄνω κάτω.
 Καὶ μελετῶν ἐκδίκησιν κατὰ Βουβαλοπούλου,
 Ἄπο ἀπλοῦ ἠθέλησα Δημοτικοῦ συμβούλου
 Νὰ γίνω Δήμαρχος· λοιπὸν μὲ ἦθος τραπεζίτου
 Τὴν ψῆφον ἐξηγόρασα παντὸς Δημητζανίτου,
 Καὶ τὸν καλὸν μου ἔκαμα κύρ πενθερόν, νὰ χάσῃ
 «Τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλάθια». Ἐν τῇ Ἑλλάδι πάσῃ
 Τοιουτοτρόπως δίδεται ἡ ψῆφος τοῦ πολίτου·
 Διὸ καὶ εἶναι πρὸ καιροῦ πολλὴ κ' ἡ προκοπή του,
 Καὶ ὁ πατὴρ πρὸς τὸν υἱὸν ἐντὸς παντὸς χωρίου
 Ἐγείρει χαρακώματα πολέμου ἐμφυλίου.

Ἄλλ' ἐκ τῆς σπουδαρχίας μου ἐπήγασε σπουδαία
 Τοῦ τόπου μεταρρύθμισις μεγάλως ἀναγκαία·
 Εἰκοσαπλάσιοι σχεδὸν συνήχθησαν εἰσπράξεις
 Διὰ τῆς ράβδου ἔκαμα νὰ εἰσαχθῇ ἡ τάξις,
 Οἱ Ἱερεῖς μας ἤρχησαν καλῶς ν' ἀναγινώσκουν
 Αἰ περὶξ ποιῆμαι ἀσφαλεῖς κ' ἀκέραιοι νὰ βόσκουν.
 Τὰ πρόβατα δὲν ἤρπαζον εἶδος διπόδων λύκων,
 Ἐτιμωρεῖτο καὶ αὐτὸς ὁ ἐν ἐγγίξας σῦκον,
 Οἱ χωρικοὶ ἀπέκτησαν καὶ δεύτερον βραχίον
 Ὑπῆρχεν ὁ διδάσκαλος παρῶν εἰς τὸ σχολεῖον
 Διότι τοὺς πρὸ ἐξ ἑτῶν μισθούς του ἐπληρώθη,
 Κ' οἱ πρὸ πολλοῦ πληρώθησαν τῶν Δημοτῶν μου πόθοι.

Ἄλλ' εἰς τὴν λάβαν τῶν παθῶν τοῦ Κόσμου ἐξαισία
 Καὶ ἴσως ἀναπόφευκτος τηρεῖτ' ἰσορροπία.

Τὸ ἐν γεννᾶται φοβερὸν ἐν ᾧ τὸ ἄλλο σβύννει
 Αὐτὸ σκληρῶς μᾶς ἀμαυροῖ, κ' ἐκεῖνο μᾶς λαμπρύνει.
 Διὸ καὶ ἂν κατέβαλον ὡσεὶ Κροτωνιάτης
 Τὴν ἀργυρολατρείαν μου καὶ τὰ ἐπόμενά της
 Ῥοπή ἐπῆλθε ζωηρὰ πρὸς τὴν φιλοδοξίαν
 Ἦτις θερμαίνουσα τὸν νοῦν παγώνει τὴν καρδίαν,
 Καὶ τώρα ὄνειρεύομαι στολάς, σταυρούς, ταινίας,
 Καὶ θέλω νὰ διακριθῶ εἰς τῆς διπλωματίας
 Τὴν μυροβόλον φάλαγγα, διὰ τοῦ φίλου Ἰώτα,
 Πρὸς τοὺς Δημητζανίτας μου εὐρέα στρέφων νῶτα.
 Εἶν' ἀληθές ὅτ' εἰς αὐτὸ τὸ στάδιον μυρία
 Προσκόμματα τις ἀπαντᾷ, ἐὰν ἦ δυσμορφία,
 Ἦ πίστις τῆς συζύγου του ἀντίκειται εἰς λύσιν
 Τῶν ζητημάτων πῶς στριφνὴν παρουσιάζουον φύσιν.
 Ἄλλὰ εἰς τοῦτο θὰ ῥιφθῶ ὡς ἄλλος Δονκισσώτης,
 Καὶ γένοιτό μοι ἔλεως τοῦ κάλλους ἢ θεότης.

Ἴδου, καλοὶ μου ἀδελφοί, γυμνὴ ἡ Ἱστορία
 Τοῦ βίου μου τοῦ γαμικοῦ! βεβαίως τὰ ἀστεῖα
 Θὰ ἀκονίζετ' ὄλοι σας, καὶ ἰσοβόλα βέλη
 Κατὰ τοῦ στήθους μου, ἀλλὰ, διόλου δὲν μοὶ μέλει!
 Μετὰ τι ἀδιόρθωτον δυστύχημα συνήθως
 Δι' ἀπαθείας στωϊκῆς ὀπλίζεται τὸ στήθος.
 Ἐπειτα, φίλοι μου χρυσοὶ, θαρρῶ ὅτι δὲν εἶσθε
 Πολὺ εὐδαιμονέστεροι, ὡς σύζυγοι φοβεῖσθε
 Καὶ τὴν σκιὰν τῆς μύτης σας! κ' εἰς τῆς γραφῆς τὸ τέλος
 Θὰ ἀνταμείψω ἕκαστον φαρμακερόν σας βέλος
 Μὲ μίαν μου ἐπίσκεψιν σὺν τῇ καλῇ Ἐκάβῃ
 Ὅπως τὴν ἐκ τῆς θέας της ποινὴν καθεὶς σας λάβῃ.

Ὡς δ' ἐπιμύθιον ἀπλοῦν τῆς διηγήσεώς μου
 Ὑπὲρ τοῦ φίλου Ἰώτα μας, καὶ τοῦ ἀγάμου Κόσμου,
 Ὡς πρῶτον καταπότιον κατὰ τῆς συζυγίας
 Προτείνω τὰ ἀκόλουθα. — «Ποτὲ τῆς δυσμορφίας
 »Τὸ τέρας διὰ σύντροπον τοῦ βίου σου μὴ λάβῃς,
 »Κι' ἂν φέρῃ Κροίσσου θησαυροὺς καὶ ὄνομα Ἐκάβης.

- » Διότι συνακολουθεῖ ὡς εἶπε σοφὸς ἄλλος
- » Ἡ καλλονὴ τοῦ σώματος μὲ τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος.
- » Ποτέ σου δὲ μὴ νυμφευθῆς κατ' ἄλλου συμπαθείας
- » Ἡ καὶ θανόντος ἐντολὴν ὑπὲρ κληρονομίας,
- » Ἐὰν ἀρκοῦντως πρότερον τὴν νύμφην δὲν γνωρίσης,
- » Κ' ἰδῆς ὅτι ταὔτιζονται συμφέροντα καὶ κλίσεις.
- » Διότι εἰς τὴν πώλησιν πολλάκις τῶν κρεάτων
- » Οἱ κρεωπῶλαι ἐξασκοῦν τὴν ἱκανότητά των.
- » Τέλος νὰ τρέξῃς ἑκατὸν σταδίους κάθε ὥραν
- » Καὶ τρέχων οὐδὲ νὰ στραφῆς κἂν νὰ ἰδῆς τὴν χώραν
- » Ὅπου εἰς πρώτην σου ὀργὴν καὶ ἰδιοτροπίαν,
- » Τὴν προῖκα σοὶ προσφέρουσιν ἀμέσως διπλασίαν.
- » Διότι εἰς τὸ δέλεαρ αὐτὸ ἀναμφιβόλως
- » Σατανικὰ μυστήρια ὁ μέλας κρύπτει δόλος ! . . »

Τοιαῦτα ὡς ὑπόδικος ἐκθέσας ἐν ἐκτάσει
 Ἔκαμα τὸν καθένα σας βεβαίως νὰ γελάσῃ.
 Πλὴν θὰ γελάσω καὶ ἐγὼ μὲ σᾶς υἱοὶ διαβόλου !
 Δὲν εἶναι δέ, μὰ τὸν Θεόν, ἀσύμφορον διόλου
 Τὴν μίαν μου διήγησιν μὲ τέσσαρας ν' ἀλλάζω.
 Πλὴν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἐκδίκησιν θὰ κράζω
 Ἐὰν δὲν καρκεύσητε τοῦ λόγου σας τὴν χρῶσιν
 Μὲ τὴν αὐτὴν καὶ πλείονα εἰλικρινείας δόσιν,
 Κ' ἐὰν, λατρεύοντες εἰρμούς καὶ Ἱερεμιάδας
 Δὲν ὁμιλήσετε φαιδροὶ ὡς ὁ Βρακιβελάδας.

Μόλις ἀπήγγειλ' ὁ λαλῶν τοῦ λόγου του τὸ τέλος
 Κ' ἠκούσθη χειροκρότημα ὁμόχρονον καὶ γέλωσ
 — «Εὐγε ! Ἐκάβης μαθητά, καὶ σύζυγε Ἐκάβης !
 » Ὁ Τράκας εἶπε· ἄπειρον τὴν ἡδονὴν θὰ λάβῃς,
 » Διότι, μὰ τὸ βούνευρον τοῦ θείου σου ! ἡ βράχη
 » Καὶ τῶν τεσσάρων φίλων σου μ' ἀνάλογον ἐβράχη
 » Εὐδαιμονίας ὑετόν, καὶ τοῦτο θὰ τὸ ἴδῃς
 » Ἐξ ὅσων θέλει μᾶς εἰπεῖ ὁ εὐγενὴς Κυπρίδης
 » Ὅστις τὸν λόγον δεύτερος νὰ λάβῃ προσκαλεῖται ! » —
 — «Κακομοιριά μου ! ἔκραξ' ὁ Κυπρίδης, θὰ ἰδῆτε,

» Ὅτι τοῦ προλαλήσαντος εἴμ' ὄντως πολὺ χείρων
 » Καὶ εἰς τῶν ζώντων ἐπὶ γῆς συζυγικῶν μαρτύρων».
 Εἶπε κ' ἐκ συγκινήσεως ἐκόπη ἡ φωνὴ του
 Ἐστέναξεν, ἐγέλασε, καὶ δόσιν Καμπανίτου
 Λαβῶν, τοῦ λόγου ἤρξατο, τῶν ἄλλων ἡρεμούντων
 Κ' ἐκ προσοχῆς ἀκίνητα τὰ βλέμματα κρατούντων.

Ι Ω Τ Α Σ

ΑΣΜΑ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Ε'.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΓΑΜΟΝ

ΤΟΥ

ΤΡΑΚΑ

Ἄφ' οὗ, ὡς λέγουν, ἔπεσεν, ἐπὶ «*Μαθίαν κληῖρος*»,
 Ἄς σᾶς φαιδρῶν κἄν μικρὸν ὁ ἀφελῆς μου λῆρος.
 Εἰλικρινῶς ὁμολογῶ ὡσεὶ ἐν προοιμίῳ
 Ὅτ' εἰς τὸν κόσμον ἔπραξα ἀνοησίας δύο.
 Τὴν μὲν διότι ἔλαθον μικρὰν τινα παιδείαν,
 Τὴν δὲ διότι ἔτυχον ἐξ ἔρωτος συμβίαν.
 Τὸ πρῶτον ἂν καὶ στολισμὸς παντὸς χρηστοῦ ἀνθρώπου
 Γενεᾶ ἐχθροὺς καὶ βιάσανα εἰς κοινωνίαν ὅπου
 Παραχαράσσει' ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐλευθερία.
 Τὸ δεύτερον, ἐν ᾧ φρονῆς μὲ ῥόδα καὶ μὲ ἴα
 Ὅτι θα στέψη τῆς ζωῆς τὸν μάλλον θερμὸν πόθον
 Παράγει μάλιστα ἡδονὴν προσωρινὴν καὶ νόθον.

Οἱ ἄνθρωποι τρεφόμενοι μὲ ὄνειρα κ' ἐλπίδας
 Εἰς τῆς ἀπάτης τὰς πολλὰς ἐμπίπτουσι παγίδας.
 Ἐγὼ δὲ εἶδα πάντοτε μὲ θαυμασμὸν μεγάλον
 Οἱ εὐφρεῖς τῶν ἀφυῶν νὰ ἀπατῶνται μάλλον.